

AAN HET BEGIN van de zomer van mijn tweeëndertigste levensjaar keerde ik dwars door de bergen, tunnel in, tunnel uit, over bruggen op hoge bogen terug naar huis. Ik volgde mijn instinct. Iets dierlijks dat met overleven te maken heeft. Met reukzin en nesten bouwen.

Maar eerst moest ik mijn wonden likken. Het was nog geen vierentwintig uur geleden dat het noodlot via een gaatje in mijn vriend was gesijpeld.

Naar huis was een relatief begrip. Er was namelijk geen sprake van een huis maar van een hotel. Het adagio van mijn moeder Hannah was dat de gasten zich thuis moesten voelen. Het was de omgekeerde wereld. Wij moesten de anderen dat gevoel geven thuis te zijn.

Mijn broer en ik werden gedrild. Het was topsport. Wat kunnen wij voor de ander betekenen. Hier zijn uw sleutels, zal ik de luiken openzetten, wilt u een wandelkaart? Ik bel een taxi, we hebben rubberlaarzen. Ik gooi nog wat hout op het vuur. Let u vooral niet op mij. Ik kan mezelf onzichtbaar maken.

Nee, nee, ik ben er niet.

Iedere kamer had een nummer. Kamer dertien bestond niet. Die werd kamer veertien genoemd. Dat was mijn kamer. Een eenpersoonsbed, een bureautje voor het raam dat uitgaf op de tuin, met achterin het atelier van Thomas. In de verte, achter de appelboomgaard, de ruïne, het woud, de onmetelijke wereld van de besneeuwde bergen.

Ik vond het niet erg dat mijn kamer eigenlijk kamer der-tien was. Ik was niet bang voor mijn ongeluk. Ik was meer bezig met het ongeluk van mijn vader. We zagen de zware strijd die hij met zichzelf en het leven voerde. Op de mo-menten dat hij zijn ogen verontschuldiging neersloeg, zijn mondhoeken omlaag trok en zijn voorhoofd fronste, was het enige wat we wilden zijn onheil afwenden. We voelden hem dan heel dichtbij en vergaven hem alle vervelende din-gen die hij ons had aangedaan.

Mijn vader was een kunstenaar. Nee, zo mochten we dat nooit zeggen. Hij was Kunstenaar, tout court. Met een hoofdletter. Kunstenaar! Dat klinkt als Generaal. Vormgever van de leegte, noemde hij zichzelf.

Als een gast in het hotel hem per ongeluk een vraag stelde, zei hij berispemd: ‘Ik ben Kunstenaar, maar *zij daar* kunnen u zeker helpen.’

Zij daar waren Hannah, Peter en ik.

Hij wilde door ons met Thomas aangesproken worden.

Dat leidde af van zijn vaderlijke verplichtingen.

Hij kon tegen geen enkele verplichting. Hij was een kind.

Ik dacht vroeger dat kunstenaars mensen waren die niet in staat waren te leven.

Dat denk ik nog steeds.

Mijn moeder, broer en ik cirkelden om hem heen als pla-neten om de zon. Deze zon was troebel, door iets diep bin-nenin. De stralen deden mij rillen.

Als er veel gasten waren, verhuisde ik werktuiglijk naar de kamer van Peter, mijn twaalf jaar oudere broer. We sliepen dan in één bed. En soms moesten we beiden verhuizen

naar een kamer op zolder. We konden ons niet permitteren gasten te weigeren. Het ging volgens Hannah om overleven. Dat klonk als een spannende natuurfilm. Het nest hongert uit als er niet voldoende te eten is.

Mijn ouders hadden een eigen kamer waaruit niemand hen kon wegsturen. Een heel gezellige kamer, volgestouwd met meubelen. Een groot houten bed met een hoofdeind in de vorm van een bergtop. Daarachter een enorme boekenkast. Foto's en schilderijen, gemaakt door mijn ouders toen ze nog op de academie zaten, bedekten de muren. Aan de nachten dat we hier vroeger met zijn vieren dicht tegen elkaar lagen, bewaarde ik mijn beste herinneringen. Als de luiken waren gesloten en de wind om het huis gierde. Het was de kamer waaruit we niet door gasten verdreven konden worden. Maar wel keer op keer door Thomas, want hij wilde het liefst alleen met Hannah zijn. Ze waren volgens hem tweelingzielen en hadden eigenlijk niemand anders nodig.

De tragedie van Hannah en Thomas was tweeledig.

Om zich terug te trekken uit de wereld – die niet het vermogen had hen te begrijpen – hadden ze dit hotel diep in het hart van Zwitserland gekocht, maar om te leven moesten ze wel gasten ontvangen. De wereld kwam hen dus gewoon achterna. Als een reus met grote langzame stappen.

Thomas en Hannah trokken zich nog dieper terug en kroepen zo dicht mogelijk tegen elkaar aan.

Het resultaat van hun innig samenzijn waren hun twee zonen, soms de fysieke bewijzen van hun liefde, maar meestal vervelende obstakels tussen hen in.

Hoe innig en exclusief hun samenzijn ook was, Thomas werd op een dag verliefd op een andere vrouw en beweerde

dat ook zij een tweelingziel was. Thomas wist spirituele waarheden aan te passen aan zijn eigen grillen. Hij vertelde dat in zeldzame gevallen de oorspronkelijke geest zich in drieën splitst.